

Sange  
af  
Amager-slægter.



---

Forlæggerens Ejendom.

KJØBENHAVN & LEIPZIG.  
Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

Sange  
af  
Amagerslægtet



---

Forlæggerens Ejendom.

KJØBENHAVN & LEIPZIG.  
Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

# At plukke Kirsebær er dejligt.

Moderato.

*mf*

*Vibeke.*  
*p*

1. Op - pe blandt de høj - ste  
2. Lil - le Bær, du blo - dig -  
3. Grøn - ne Stilk det kan ej

*Fine.*

Gre - ne er den fro - dig - ste Be - stand, som de Kirs'bær kun - de me - ne:, Hun os ik - ke pluk - ke  
rø - de, længst Du su - ged Træ - ets Kraft! Snart din Kind den maa for - blø - de, Du din bed - ste Tid har  
nyt - te, at Du stri - de vil i - mod, Ser Du Bær - ret som mit Byt - te faldt nu ned ved Træ - ets

kan." Stol ej paa Jert høj - e Sta - de, med min Sti - ge kan jeg naa, skjul Jer kun blandt grøn - ne  
haft. Der er man - ge Læk - ker - mun - de, som dig sæt - te højt i Rang, der - for maa Du gaa til  
Fod. Fløjt kun Stær, men di - ne Suk - ke kan ej hjæl - pe dig min Ven! Jeg skal plyndre, jeg skal

Bla - de, jeg hvert e - ne - ste skal faa, men at  
Grun - de, vi - es ind til Un - der - gang, men at 1 - 3 pluk - ke, pluk - ke Kir - se - bær er dej - ligt!  
pluk - ke, saa der in - tet bli'r i - gen, Ja, at

*D. C. al Fine.*





## Dyvekes Sang.

Andante.

1. Stolt som en Du - e Snek - ken  
 2. Da slog en Ørn paa Dæk - ket  
 3. I gyl - den Kjør - tel der hun  
 4. Gaar Glæ - dens Aar da som en

*f* *p*  
*Fine.*

fløj bort o - ver Hav i Bøl - gen høj, og kru - se - de dens  
 ned, men Du - en væg - re - de sig ved til Smi - ger - ord at  
 sad saa til - lids - fuld, saa hjer - te - glad, saa fry - de - lig at  
 Dag? Vi ny - de ud i ful - de Drag, af fag - re Drøm - me

Ran - de; hvad kend - te Baa - den Tid og Sted, — dens sorgløs o - ver Ha - vet  
 lyt - te; saa sæl - somt lød dog Ør - nens Røst, — den Genklang fandt i Du - ens  
 sku - e; naar Ør - nens Pan - de Ryn - ker slog, — hun med sin Haand al Sorg bort -  
 hil - des! Gid man - ge Aar maa lø - be ud, — før det os naar det tun - ge

gled i - mod de fjer - ne Stran - de, men Dy - ve - ke hun lig - ned sel - ve Snek - ken.  
 Bryst og hun blev Ør - nens Byt - te, men ydmygt knæled' Dy - ve - ke for Kon - gen.  
 jog, han smil - te til sin Du - e, thi Dy - ve - ke blev Ør - nens Hersker - in - de!  
 Bud: I mød - tes for at skil - les! Thi Dy - ve - ke er Dannerkongens Glæ - de!

*f*

## Sølvpotageskeen.

Allegretto.

Jespersen.

*f*

1. Der var en-gang en Mand med Dø - tre
2. Den sam - me Mand, han vandt i Lot - te -
3. En Dag da Fa' - ren var i godt Hu -
4. Den æld - ste blev for - lo - vet med en
5. Med Dat - ter Num - mer To det ik - ke
6. Den tre - die hun blev Kæ - rest med en
7. Mo - ra - len i min Vi - se lig - ger

tre, om jeg maa be', de va - re u - skyldsre - ne - ja som ny - fal - den Sne, men  
ri - et en Ge - vinst, en Sølv - po - ta - ge - ske til tred' - ve Kro - ner al - lermindst, den  
mør og blid og mild, saa sa'e handis - se Ord: Hør nu I kæ - re Børn - lil, den  
lil - le Kor - po - ral, af al for hæf - tig Kær - lig - hed han nær var ble - ven gal, Hun  
bed - re var be - vendt, da hun med Løjt - nant Las - sen paa et Bal var ble'n bekendt, Det  
Grovsmed og min Trø', mens Jer - net det var varmt saasmedded Sme - den bravt for To, og  
o - ver maa - de nær, thi faar en Mand og Kvin - de først hin - an - den rig - tig kær, saa

Hjer - ter - ne var un - ge ja og var en Pryd naar Sup - pen kom paa som for - lo - vet blir' og ro - ligt sa'e: hvis ik - ke Du er sød, saa Pi - ge - barn som for - hen var u - skyl - dig - ja som Sne, fik de fle - ste Mandfolk al - tid  
var - me aa ja ja, det Bor - det i Ter - rin, og al - le Dø - tre - ne de suk - ked,  
ven - ter maa jeg be', Hun skal minsand - ten ha' minsmuk - ke  
faar jeg ik - ke Skeen, men Kor - po - ra - len han blev ved med  
skyl - dig - ja som Sne, fik de - sto vær - re hel - ler in - gen  
Sølv - po - ta - ge - ske, de Tven - de blev til En, og tænk den  
Vi - sen her man ser, at gi - ve si - ne Pi - ge - børn Mo -

*mf Kor.*

kan sin Char - me ha', det for de fle - ste Mandfolk al - tid kan sin Char - me ha'.  
„Gid at den var min!“ Og al - le Dø - tre - ne de suk - ked: „Gid at den var min!“  
Sølv - po - ta - ge - ske, hun skal minsand - ten ha' minsmuk - ke Sølv - po - ta - ge - ske!  
Tig - gen og med Be'en, men Kor - po - ra - len han blev ved med Tig - gen og med Be'en.  
Sølv - po - ta - ge - ske, nej Num - mer To fik hel - ler in - gen Sølv - po - ta - ge - ske!  
E - ne blev til Tre, de Tven - de blev til En, og tænk den E - ne blev til Tre!  
ra - len ind med Sker, at gi - ve si - ne Pi - ge - børn Mo - ra - len ind med Sker!

# Ud paa Livets Vej!

Moderato.

Maren.

*mf*

1. Den Ring, som Du gav mig, den  
 2. De Kys, som Du gav mig, de  
 3. De Klø, som Du gav mig, de  
 4. Og Drengen, som Du gav mig, han

pas - sed mig saagodt, den kan Du faa til - ba - ge, saa har jeg in - genfaa't. Ud paa  
 smag - te mig saagodt, dem kan Du faa til - ba - ge, saa har jeg in - genfaa't. Ud paa  
 smag - te ik - ke godt, for Næ - sen den blev rød og mit Øj - e him - melblaat. Ud paa  
 lig - ned dig saagodt, ham kan Du faa til - ba - ge, saa har jeg in - genfaa't. Ud paa

*Ror.*

1-4. Li - vets Vej vil Du nar - re mig, men jeg vil al - drig gif - te mig. Ud paa

Li - vets Vej vil Du nar - re mig, men jeg vil al - drig gif - te mig.

*D. C. al* ☺